NĀGĀRJUNA'S MAHĀYĀNAVIṀŚAKA

Prefatory Notes

The Madhyamika philosophy of Buddhism goes in China under the name of the San-lun school (三論宗), which literally means the school of the three treatises, which are Nāgārjuna's *Madhyamika-śāstra, Dvadaśadvāra-śāstra,* and Āryadeva's *Śataka.* In Tibet there is a Buddhist school known as the Prasaṅgīkā which claims to transmit the tradition of the Madhyamika philosophy as was expounded by such later followers of Nāgārjuna as Buddhapalita and Candrakīrti. The Prasaṅgīkā school has five treatises by Nāgārjuna for its doctrinal authority. They are known as "rigs-paḥi tshogs sde" (Division of Norm-collection) and consist of (1) *Mūlamadhyamika,* (2) *Yuktishashtika* (3) *Śūnyatāsaptatī,* (4) *Vigrahavyāvartanī,* and (5) *Vaidalya.*

While it goes without saying that the fundamental ideas of the two schools, Chinese San-lun and the Tibetan Prasaṅgīka, are derived from Nāgārjuna's original treatise (*Kārikā*) on the Madhyamika, we can distinguish the three different undercurrents of thought in the text-books of the Madhyamika school. (1) Of the five Tibetan works, the *Vigrahavyāvartanī* and the *Vaidalya* may be regarded as forming the logical wing of the school, as its central subject is a critical study of the Nyāya; (2) The *Śūnyatāsaptatī* has for its content a subject-matter somewhat different from the other texts, but as it is on the whole a summary of the *Mūlamadhyamika,* it forms another branch of thought together with the *Mūlamadhyamika* and the *Dvadaśadvāra-śāstra,* which last is again a compendium of the *Śūnyatāsaptatī* and the *Mūlamadhyamika*; and lastly, (3) The *Yuktishashtika* differs not only in its subject-matter but in its tendency of thought from the rest of the Madhyamika works, and what we especially

notice in this book is that it betrays an idealistic way of thinking. This is shown in the following extracts:

|| ḥbyuṅ-ba che la-sogs bśad-pa ||
rnam-par śes-su yaṅ-dagधdu ||
de śes-pas-ni ḥbral ḥgyur-na ||
log-par rnam-brtag ma-yin nam || (Verse 34)

" What are known as the elements, etc., are included in Vijñāna (consciousness): knowing this; would one think of the elements as separate from Vijñāna? The elements so regarded are the result of wrong discrimination."

And again in Verses 36 and 77, we have this: " This world is said to be conditioned by ignorance; when ignorance vanishes, the world too vanishes. Being so, the world is no more than discrimination."

In the *Mahāyānaviṁśaka* whose Tibetan texts along with the Chinese version are given below, this idealsitic tendency is more pronounced than in the *Yuktishashtika*. There is no doubt that the philosophy of the *Prajñā-pāramitā Sūtra* and the theory of Śūnyatā as advocated by Nāgārjuna are derived from the phenomenalism of the Buddhist teaching that things (*bhāvāḥ*) have no reality of their own because of the law of conditionality. Thus naturally Nāgārjuna is ever intent everywhere in his philosophical treatises to dwell upon the ten similes in the *Prajñā-pāramitā Sūtra* illustrative of the theory of Śūnyatā (emptiness), saying that all things are like dreams, visions, the moon reflected in water, and images in the mirror. The reason, however, why we see all these actualities before us in spite of Nāgārjuna's phenomenalistic interpretation of existence, is according to him, due to our ignorance which stirs up our minds to create all these dream-like existences. This absolute idealism or subjectivism which denies the reality of an external world in itself, logically leads to the Vijñānavāda point of view as held by Asaṅga and Vasubandhu. According to this teaching, Vijñāna alone exists

(*vijñānaptimātra*), no reality is granted to external objects (*artha*), and even mind (*citta* or *vijñāna*) as one of such objects cannot claim any reality: in brief, apart from the comprehended (*grāhya*) there is no comprehending subject (*grāhaka*) either.

While the philosophy of Nāgarjuna is based upon the theory of Śūnyatā as expounded in his encyclopedic commentary to the *Prajñā-pāramitā Sūtra*, it is also supported by the Avataṁsaka doctrine, the final word of which is that "the triple world is mind only"; and indeed his treatise on the ten stages (*daśabhūmi*) of Bodhisattvahood is no more than the confirmation of this psychological dictum. In this respect the *Mahāyānaviṁśaka* is quite explicit as we see in verses 6, 8–12, 17–20, 22, etc., especially in verse 10 which corresponds to the utterance of Nyorairin (如來林) Bodhisattva at the Yamadeva's Palace as described in the *Avataṁsaka*:

> "Mind is like an artist
> Variously producing the five skandhas."

The verse 17 begins with the following:

Mdo-las | kye rgyal-baḥi srar-dag ḥdi-lta ste | khams gsum-pa ḥdi-ni sems-tsam-mo shes hbyaṅ-baḥi phyir-ro |

"As we read in the Sutra, O sons of the Buddha, in the triple world there exists mind only."

This is in full agreement with the idea of the *Viṁśikavritti*, where we have this:

Bya byed rmi-ram gnod-pa ḥdra. 如夢害作事. (It is as if in dream evil deeds are actually committed.)

And again the verse 16 reads:

mṅon-sum blo-ni rmi-sogs bshin ‖ de-yaṅ gaṅ-tsḥe deḥitshe ‖ khyod-kyis don de mi snaṅ-na ‖ de-ni mṅon-sum ji-ltar ḥdod

證智如夢中. 是時如證智. 是時不見塵. 云何塵可證.

(Our knowledge of reality is like a dream in which things appear as if real, but there are no objective realities in dreams, and in like manner how can we prove the reality of an objective world?)

We may add that the various currents of thought to be discerned in Nāgarjuna's works above referred to including the *Mahāyānaviṁśaka* are traceable in his stupendous commentary on the *Mahāprajñā-pāramitā-sūtra*. In the fifteenth volume, Nāgārjuna comments, "If all existences (*bhāvāḥ*) are real, it is impossible for mind to know them. If they exist because of their being known by mind, this is not to be called as existing." In Volume Eight we have: "All existences are like a plantain-tree; all is created by mind. But when you know that things have no reality, the mind itself ceases to exist." Nāgarjuna's comments on the ten similarities explaining the theory of Śūnyata also testify to the idealistic tendency of his philosophy.

While lately making comparative study of the philosophical verses of Nāgarjuna, which are preserved in the Tibetan and the Chinese Tripitaka, I came across two versions of his *Mahāyānaviṁśaka* in the mdo ḥgrel, of the bstan ḥgyur, which in Cordier's Catalogue correspond to No. 17 (*Tsa*), 156a, 4–157 a, 5; and No. 33 (*Gi*), 211 b, 8–213 a. In the Chinese Tripitaka there is just one version of this work (Nanjo, No. 1308). In the following pages all these three versions are given for comparison. The Chinese consists of three parts: the prefatory verse, the text proper, and the dedicatory: the Tibetan (*Tsa*) contains 23 verses as the Chinese, but each division retains the same gāthā form. Towards the end of the text the Tibetan version grows disorderly and does not conform to the Chinese order; in this latter respect however the Tibetan (*Gi*) version consisting of twenty verses is in better agreement with the Chinese. In the following edition of the *Mahāyānaviṁśaka*, the "Tsa" text has been used as the principal one for comparison. As I have so far no access to other Tibetan editions than the Red Peking edition brought over here by Professor Yenga Teramoto, there are some points in each of the three texts, Tibetan and Chinese, which re-

quire further elucidation. It is my earnest wish that scholars would help us to clear up all the difficulties I have left here unsettled. An English translation and notes giving reasons for various readings and corrections will appear in the next issue of *The Eastern Buddhist*.

Susumu Yamaguchi

༄༅།། རྒྱ་གར་སྐད་དུ། མ་ཧཱ་ཡཱ་ན་བི་ཤྲ་ཀ
བོད་སྐད་དུ། ཐེག་པ་ཆེན་པོ་ཉི་ཤུ་པ།

大乘二十頌論

(ཙ) འཇམ་དཔལ་གཞོན་ནུར་གྱུར་པ་ལ་ཕྱག་འཚལ་ལོ།།

(ཁ) དཀོན་མཆོག་གསུམ་ལ་ཕྱག་འཚལ་ལོ།།

(ཙ་ 1) །ཆགས་མེད་ཐུགས་སུ་ཆུད་སངས་རྒྱས།
།རྗོད་བྱེད་བརྗོད་པར་བྱ་བ་མིན།
།ཐུགས་རྗེས་རྒྱལ་བར་སྣང་གྱུར་པ།
།མཐུ་བསམ་མི་ཁྱབ་ཕྱག་འཚལ་ལོ།

(ཁ་ 1) །གང་གིས་བརྗོད་པའི་ཆོས་ཀྱིས་ནི།
།བརྗོད་དུ་མེད་ཀྱང་བརྗེ་བས་བསྟན།
།ཆགས་མེད་བློ་ཅན་བློན་མེད་པའི།
།མཐུ་ཅན་སངས་རྒྱས་ལ་ཕྱག་འཚལ།

(1) 歸命不可思議性　諸佛無著眞實智
諸法非言非無言　佛悲愍故善宣說

(ཙ་ 2) །དམ་པའི་དོན་དུ་སྐྱེ་མེད་ཕྱིར།
།དེ་ཉིད་དུ་ནི་གྲོལ་བའང་མེད།
།མཁའ་བཞིན་སངས་རྒྱས་དེ་བཞིན་ཏེ།
།སེམས་ཅན་དང་ནི་མཚན་ཉིད་ཅིག

(གི· 2) །སྐྱེ་བ་དོན་དུ་ཡོད་མ་ཡིན།
།འགག་པའང་དེ་ཉིད་དུ་མེད་དེ།
།སངས་རྒྱས་རྣམ་མཁའ་ཇི་བཞིན་ལ།
།སེམས་ཅན་རྣམས་ཀྱང་མཚན་ཉིད་གཅིག

(2) 第一義無生　隨轉而無性
佛衆生一相　如虛空平等

(ཙ· 3) །ཕ་རོལ་ཚུ་རོལ་སྐྱེ་མེད་པས།
།རང་བཞིན་མྱ་ངན་འདས་པའང་མེད།
།དེ་བཞིན་འདུས་བྱས་མངོན་པར་སྟོང་།
།ཀུན་མཁྱེན་ཡེ་ཤེས་སྤྱོད་ཡུལ་ཡིན།

(གི· 3) །ཕ་རོལ་ཚུལ་བཞིན་སྐྱེས་པ་ཡི།
།འདུས་བྱས་རྟེན་སྐྱེས་དེ་དག་ཀྱང་།
།རང་གི་ངོ་བོ་སྟོང་པ་ཉིད།
།ཀུན་མཁྱེན་ཡེ་ཤེས་སྤྱོད་ཡུལ་ཅན།

(3) 此彼岸無生　自性緣所生
彼諸行皆空　一切智智行

(ཙ· 4) །དངོས་པོ་ཀུན་གྱི་རང་བཞིན་ནི།
།གཟུགས་བརྙན་དང་ནི་མཚུངས་པར་རྟོགས།
།རྣམ་དག་ཞི་བའི་ངོ་བོ་ཉིད།
།གཉིས་མེད་དེ་བཞིན་ཉིད་དུ་མཉམ།

(གི་ 4) །དངོས་པོ་ཐམས་ཅད་རང་བཞིན་གྱིས།
།གཟུགས་བརྙན་དང་ནི་མཚུངས་པར་འདོད།
།དག་དང་ཞི་བའི་རང་བཞིན་ཏེ།
།གཉིས་མེད་དེ་བཞིན་ཉིད་དང་མཚུངས།

(4) 無染眞如性　無二等寂靜
諸法性自性　如影像無異

(ཙ་ 5) །བདག་དང་བདག་མེད་བདེན་མིན་ཏེ།
།སོ་སོའི་སྐྱེ་བོས་བརྟགས་པ་ཡིན།
།བདེ་དང་སྡུག་བསྔལ་བཏྲོས་པ་སྟེ།
།ཉོན་མོངས་རྣམས་དང་གྲོལ་དེ་བཞིན།

(གི་ 5) །སོ་སོའི་སྐྱེ་བོ་དེ་ཉིད་དུ།
།བདག་མེད་ན་ཡང་བདག་ཉིད་དུ།
།བདེ་དང་སྡུག་བསྔལ་བཏང་སྙོམས་དང་།
།ཉོན་མོངས་ཀུན་དུ་རྣམ་པར་བརྟག

(5) 凡夫分別心　無實我計我
故起諸煩惱　及苦樂捨等

(ཙ་ 6) །འགྲོ་བ་རིགས་དྲུག་འཁོར་བ་རུ།
།མཐོ་རིས་མཆོག་དང་བདེ་བ་དང་།
།དམྱལ་བར་སྡུག་བསྔལ་ཆེན་པོ་སྨྲེ།
།དེ་དག་ཡུལ་རྣམས་ཉམས་སུ་མྱོང་།

(ཁེ་ 6) །འཁོར་བར་འགྲོ་བ་རྣམ་དྲུག་དང་།
།བདེ་འགྲོ་བདེ་བ་མཆོག་ཉིད་དང་།
།དམྱལ་བར་སྡུག་བསྔལ་ཆེན་པོ་དང་།
།ཡུལ་དེ་ཉིད་མི་བསམས་པར་ ··· །

(7) 天趣勝妙樂　地獄極大苦
皆不實境界　六趣常輪轉

(ཙོ་ 7) །མི་དགེས་མཆོག་ཏུ་སྡུག་བསྔལ་ཞིང་།
།དགའ་ན་མི་རྟག་རྒྱུད་པ་ཡིན།
།དགེ་བའི་ལས་རྣམས་ཉིད་ཀྱིས་ཀྱང་།
།བཟང་པོ་ཉིད་དུ་ངེས་པ་ཡིན།

(གི་ 7) །གཞན་ཡང་མི་དགེ་སྡུག་བསྔལ་དང་།
།ཤ་དང་ནད་དང་མི་རྟག་ཉིད།
།ལས་རྣམས་ཀྱི་ནི་རྣམ་པར་སྨིན།
།བདེ་བ་དང་ནི་སྡུག་བསྔལ་ཉིད།

(6) 世間老病死　爲苦不可愛
隨諸業墜墮　此實無有樂

(ཙ་ 8) །སྐྱེ་མེད་རྟག་པས་བསྟན་པ་ཡིས།
། ··· ··· ··· ··· ··· ··· ··· །
།དམྱལ་ལ་སོགས་པ་སྣང་བ་ནི།
།ཉེས་པ་ནགས་ཀྱི་མེ་བཞིན་བསྲིག

(8) 衆生妄分別　煩惱火燒燃
墮地獄等趣　如野火燒林

(ཙ· 9) །སྒྱུ་མ་ཇི་ལྟ་ཇི་ལྟ་བར།
།དེ་བཞིན་སེམས་ཅན་ཡུལ་ལ་སྤྱོད།
།འགྲོ་བ་སྒྱུ་མའི་རང་བཞིན་ཡིན།
།དེ་བཞིན་དུ་ནི་བརྟེན་ནས་བྱུང་།

(9) 衆生本如幻　復取幻境界
履幻所成道　不了從緣生

(ཙ· 10) །ཇི་ལྟར་རི་མོ་མཁན་གྱིས་གཟུགས།
།གནོད་སྦྱིན་འཇིགས་པ་བྲིས་པ་ཡིས།
།དེ་ཡིས་རང་ཉིད་སྐྲག་པ་ལྟར།
།མི་མཁས་འཁོར་བར་དེ་བཞིན་ནོ།

(ག· 8) །ཡང་དག་རི་མོ་མཁན་གྱིས་ནི།
།ཤིན་ཏུ་འཇིགས་བྱེད་གཤིན་རྗེའི་གཟུགས།
།བྲིས་ཏེ་རང་ཡང་འཇིགས་པ་ལྟར།
།འཁོར་བར་སྨོང་པའང་དེ་བཞིན་ནོ།

(10) 如世間畵師　畵作夜叉相
自畵已自怖　此名無智者

(ཙ· 11) །ཇི་ལྟར་རང་གིས་འདམ་གཡོས་པས།
།བྱིས་པ་འགའ་ཞིག་བྱིང་བ་ལྟར།

།དེ་བཞིན་རྟོག་པའི་འདམ་བྱིང་བས།
།སེམས་ཅན་རྣམས་ནི་འབྱུང་མི་ནུས།

(ག་ 9) །ཇི་ལྟར་རང་གིས་འདམ་བྱས་ནས།
།བྱིས་པ་དགའ་བ་འཛིན་པ་ལྟར།
།དེ་བཞིན་ཤིན་ཏུ་དགའ་བ་ཡི།
།རྣམ་རྟོག་འདམ་དུ་སེམས་ཅན་བྱིང་།

(11) 衆生自起染　造彼輪廻因
造已怖墜墮　無智不解脱

(ཙ་ 12) །དངོས་མེད་དངོས་པོར་ལྟ་བ་ཡིས།
།སྡུག་བསྔལ་ཚོར་བ་ཉམས་སུ་མྱོང་།
།ཡུལ་དང་ཤེས་པ་དེ་དག་ཏུ།
།རྣམ་པར་རྟོག་པའི་དུག་གིས་བཅིངས།

(གི་ 10) །མེད་ལ་ཡོད་པར་མཐོང་བ་ཡིས།
།སྡུག་བསྔལ་ཚོར་བ་མྱོང་བར་བྱེད།
།ཉམ་ང་ཕྱིན་ཆེ་ལོག་བློ་ཡིས།
།རྟོག་པའི་དུག་གིས་གནོད་པར་བྱེད།

(12) 衆生虚妄心　起疑惑垢染
無性計有性　受苦中極苦

(ཙ་ 13) །དེ་དག་སྙིང་པོ་མེད་མཐོང་བས།
།ཤེས་རབ་སྙིང་རྗེའི་ཡིད་ཀྱིས་ནི།

།སེམས་ཅན་རྣམས་ལ་ཕན་པའི་ཕྱིར།
།རྫོགས་སངས་རྒྱས་ལ་སྦྱོར་བར་བྱ།

(ཀི་ 11) །སྐྱབས་མེད་དེ་དག་མཐོང་ནས་ནི།
།སྙིང་རྗེའི་དབང་གྱུར་ཡིད་ཅན་གྱིས།
།སངས་རྒྱས་ཕན་མཛད་སེམས་ཅན་རྣམས།
།རྫོགས་པའི་བྱང་ཆུབ་ལ་སྦྱོར་མཛད།

(13) 佛見彼無救　乃起悲愍意
故發菩提心　廣修菩提行

(ཅི་ 14) །དེས་ཀྱང་ཚོགས་བསགས་ཀུན་རྫོབ་ཏུ།
།བླ་ན་མེད་པའི་བྱང་ཆུབ་ཐོབ།
།རྟོག་པའི་འཆིང་བ་རྣམས་ལས་གྲོལ།
།སངས་རྒྱས་དེ་ནི་འཇིག་རྟེན་གཉེན།

(ཀི་ 12) །དེ་དག་བསོད་ནམས་ཚོགས་བསགས་ནས།
།རྟོག་པའི་དྲ་བ་ལས་གྲོལ་ཏེ།
།ཡེ་ཤེས་བླ་ན་མེད་པ་འཐོབ།
།སངས་རྒྱས་འཇིག་རྟེན་གཉེན་དུ་འགྱུར།

(14) 得無上智果　即觀察世間
分別所纏縛　故爲作利益

(ཅི་ 15) །ཇི་ལྟར་རྟེན་ཅིང་འབྲེལ་འབྱུང་བ།
།གང་གིས་ཡང་དག་དོན་དུ་གཟིགས།

།དེ་ཡིས་འགྲོ་བ་སྟོང་པར་མཁྱེན།
།ཐོག་མ་དབུས་དང་ཐ་མ་སྤངས།

(ཁི་ 13) །ཡང་དག་དོན་ནི་མཐོང་བའི་ཕྱིར།
།ཇི་བཞིན་ཡེ་ཤེས་སྐྱེས་པ་རྣམས།
།དེ་ནས་ཐོག་མཐའ་བར་སྤངས་པའི།
།འགྲོ་བ་སྟོང་པ་ཉིད་དུ་མཐོང་།

(15) 從生及生已　悉示正眞義
後觀世間空　離初中後際

(ཙ་ 16) །དེ་ལྟར་མཐོང་བས་འཁོར་བ་དང་།
།མྱ་ངན་འདས་པའང་དེ་ཉིད་མིན།
།ཉོན་མོངས་པ་ཡི་རྣམ་པ་མེད།
།ཐོག་མ་དབུས་མཐའི་རང་བཞིན་བསལ།

(ཁི་ 14) །དེ་དག་བདག་ཉིད་འཁོར་བ་དང་།
།མྱ་ངན་འདས་པའི་མི་མཐོང་ངོ་།
།མ་གོས་འགྱུར་བ་མེད་པ་དང་།
།གཟོད་ནས་ཞི་ཞིང་འོད་གསལ་བའོ།

(16) 觀生死涅槃　是二俱無我
無染亦無壞　本淸淨常寂

(ཙ་ 17) །མི་ལམ་ཉམས་སུ་མྱོང་བ་བཞིན།
།སོ་སོར་རྟོགས་པས་སྣང་བ་མིན།

།རྨོངས་པའི་མུན་པ་གཉིད་སད་ལ།
།འཁོར་བ་རྣམས་ནི་དམིགས་པ་མེད།

(ཁི་ 15) །རྨི་ལམ་ཉམས་སུ་མྱོང་བའི་ཡུལ།
།སད་པར་གྱུར་ན་མི་མཐོང་ངོ་།
།རྨོངས་པའི་མུན་པ་སད་པ་ཡིས།
།འཁོར་བ་མཐོང་བ་མ་ཡིན་ཉིད།

(17) 夢中諸境界　覺已悉無見
智者寤癡睡　亦不見生死

ཅོ་ 18) །སྒྱུ་མས་སྤྲུལ་པ་སྒྱུ་མར་མཐོང་།
།གང་ཚེ་འདུས་པ་དེའི་ཚེ།
།ཅུང་ཟད་ཡོད་པ་མ་ཡིན་ཏེ།
།དེ་ནི་ཆོས་རྣམས་ཆོས་ཉིད་ཡིན།

(23) 於彼諸法法性中 實求少法不可得
如世幻師作幻事 智者應當如是知

ཅོ་ 19) །འདི་དག་ཐམས་ཅད་སེམས་ཙམ་སྟེ།
།སྒྱུ་མ་ལྟ་བུར་གནས་པ་ཡིན།
།དགེ་དང་མི་དགེ་ལས་རྣམས་ཀྱིས།
།དེ་ཡིས་བཟང་ངན་སྐྱེ་བ་རྣམས།

(གི་ 18) །འདི་དག་ཐམས་ཅད་སེམས་ཙམ་སྟེ།
།སྒྱུ་མར་འགྱུར་བ་བཞིན་དུ་སྐྱེ།

།དེ་ལས་དགེ་དང་མི་དགེ་ལས།
།དེ་ལས་སྐྱེ་བ་བཟང་དང་ངན།

(20) 此一切唯心　安立幻化相
作善不善業　感善不善生

(ཙ་ 20) །སེམས་ཀྱི་འཁོར་ལོ་འགགས་པ་ཡིས།
།ཆོས་རྣམས་ཐམས་ཅད་འགག་པ་ཉིད།
།དེ་ཕྱིར་ཆོས་ཉིད་བདག་མེད་ཅིང་།
།དེས་ན་ཆོས་ཉིད་རྣམ་པར་དག

(ཁ་ 19) །སེམས་ཀྱི་འཁོར་བ་འགགས་པ་ན།
།ཀུན་གྱི་ཆོས་ཉིད་འགག་པ་ཡིན།
།དེ་ཉིད་ཆོས་ལ་བདག་མེད་དེ།
།དེ་ཉིད་ཆོས་ཀྱི་རྣམ་དག་སྟེ།

(21) 若滅於心輪　即滅一切法
是諸法無我　法諸悉淸淨

(ཙ་ 21) །དངོས་པོ་འམ་ནི་རང་བཞིན་ལ།
།རྟག་ཏུ་བདེ་བར་འདུས་ཤེས་ཤིང་།
།ཞོངས་པའི་ལྡན་པས་བསྒྲིབས་པས་ན།
།བྱིས་པ་འཁོར་བའི་རྒྱ་མཚོར་འཁྱམས།

(ཁ་ 16) །རང་བཞིན་མེད་པའི་དངོས་རྣམས་ལ།
།རྟག་བདག་བདེ་བའི་འདུ་ཤེས་ཀྱིས།

།ཆགས་སྡོང་ས་སྨུན་པས་བསྒྲིབས་པ་ནི།
།སྲིད་པའི་རྒྱ་མཚོ་འདི་འབྱུང་ངོ་།

(ཀི་ 17) །སྐྱེ་བ་རང་ཉིད་མ་སྐྱེ་རྣམས།
།འཇིག་རྟེན་རྣམས་ཀྱིས་སྐྱེ་བར་བརྟགས།
།རྣམ་པར་རྟོག་དང་སེམས་ཅན་རྣམས།
།འདི་དག་གཉིས་ཀར་རིགས་མ་ཡིན།

(18) 愚癡闇蔽者　墜墮生死海
無生計有生　起世間分別

(19) 若分別有生　衆生不如理
於生死法中　起常樂我想

(ཙ་ 22) །རྟོག་པའི་ཆུ་བོས་གང་བ་ཡི།
།འཁོར་བའི་རྒྱ་མཚོ་ཆེན་པོ་ལ།
།ཐེག་ཆེན་གྲུ་ལ་མི་ཞོན་པ།
།གང་གིས་ཕ་རོལ་ཕྱིན་པར་འགྱུར།

(ཀི་ 20) | ... ... |
།ཐེག་པ་ཆེ་ལ་མ་རྟེན་པར།
།འཁོར་བའི་རྒྱ་མཚོ་ཆེན་པོ་ཡི།
།ཕ་རོལ་བརྒལ་བར་འགྱུར་བ་མིན།

(24) 生死輪廻大海中　衆生煩惱水充滿
若不運載以大乘　畢竟何能到彼岸

(ཙ་ 23) །མ་རིག་རྐྱེན་གྱིས་བྱུང་བ་འདི།
།ཡང་དག་འཇིག་རྟེན་མཁྱེན་པའི་ཕྱིར།
།རྣམ་པར་རྟོག་པ་འདི་དག་ནི།
།ཅི་ཞིག་ལས་ནི་འབྱུང་བར་འགྱུར།

(22) 佛廣宣說世間法 當知即是無明緣
若能不起分別心 一切衆生何所生

(ཙ) །ཐེག་པ་ཆེན་པོ་ཉི་ཤུ་པ་སློབ་དཔོན་ཀླུ་སྒྲུབ་ཀྱི་ཞལ་སྔ་ནས་མཛད་པ་རྫོགས་སོ།།

།།རྒྱ་གར་གྱི་མཁན་པོ་ཙན་དྲ་ཀུ་མ་ར་དང་དགེ་སློང་ཤཱ་ཀྱ་འོད་ཀྱིས་བསྒྱུར།།

(ཀ) །ཐེག་པ་ཆེན་པོ་ཉི་ཤུ་པ་སློབ་དཔོན་འཕགས་པ་ཀླུ་སྒྲུབ་ཀྱིས་མཛད་པ་རྫོགས་སོ།།

།ཁ་ཆེའི་པཎྜི་ཏ་ཨཱ་ནནྡ་དང་ལོ་ཙྪ་བ་དགེ་སློང་གྲགས་འབྱོར་ཤེས་རབ་ཀྱིས་བསྒྱུར་བོ།།

大乘二十頌論 大龍樹造 宋天竺三藏施護譯
（至元法寶勘同總錄 第九）